

Drago Jančić u svom je dugogodišnjem pedagoškom radu mnogima likovni odgoj učinio najdražim predmetom. Ta Jančićeva veza s naraštajima učenika nije se mogla prekinuti ni prestankom rada u školi jer se, potičući kreativnosti djece, i sam obogaćivao. Svoj zanos i znanje nesebično je prenosio, a kao odgovor dobivao je učeničko predanje i rezultate. Za njega je to druženje bilo i više od poziva pa je sjećanje na te dane na njemu moralo ostaviti traga. Jančić je desetljećima, u predasima između rada u školi, stvarao dojmljiv slikarski opus. Potvrđujući se na mnogim samostalnim izložbama te sudjelovanjem na respektabilnim skupnim smotrama, Jančić je razvijao svoj oblik ekspresivne figuracije ili asocijativne predmetnosti, s čestim naglašavanjem slojevite strukture površine, stvarajući djela koja su, uz svu neospornu vlastitost izraza, katkad širinom razine promatranja imala dodirnih niti s dosegnutom slobodom dječjih uradaka.

U novom ciklusu Jančić na osebujan način koristi svoja iskustva otkrivanja bogatstva mladenačkih svjetova, njihova razmišljanja i vrijednosne kriterije koje su djeca u spontanosti izraza opredmetila u svojim radovima. Tisuću slika ili keramičkih tvorbi različitih dosega prošlo je kroz Jančićeve ruke, od onih inventivnih do uobičajnih po predvidivosti postupka. Jančić je osjećao radove djece s nijansama osobnosti prepoznavajući i preko njih svoje učenike. Njihov treptaj mašte i svježina dječjeg pogleda te likovna logika Jančiću su inspiracija, postavši potkom njegovih ostvarenja. I preobrazbe kao svojevrsne sinteze dječje otvorenosti i Jančićeva umjetničkog senzibiliteta. U priklanjanju karakteru dječjeg crteža (i radovima izvedenim drugim tehnikama), Jančić upotrebljava format papira propisan školskim programom. Na neki način sjeda u školske klupe hvatajući ozračje razreda, postajući jedan od zaigranih đaka. S druge strane, umjetnički talent i sve što je proizašlo iz njega ne ostaju pred vratima, postaju sastavnica toga uzbudljivog izleta s pitanjem što će prevladati, dijete ili životna mudrost. No, čini se da je Jančić izbrisao te granice pokazujući da u likovnoj kreaciji odrasla osoba može čuvati mlatenačku začudnost. Ne toliko po

izvanjskom opetovanju formi (premda Jančić ne isključuje repertoar rješenja iz dačkih mapa), već po zadržavanju iskrenosti odnosa, osjetljivosti i neforsirane vještine ruke što prati osobe koje tek počinju snažnije koračati u život.

Stanko Špoljarić